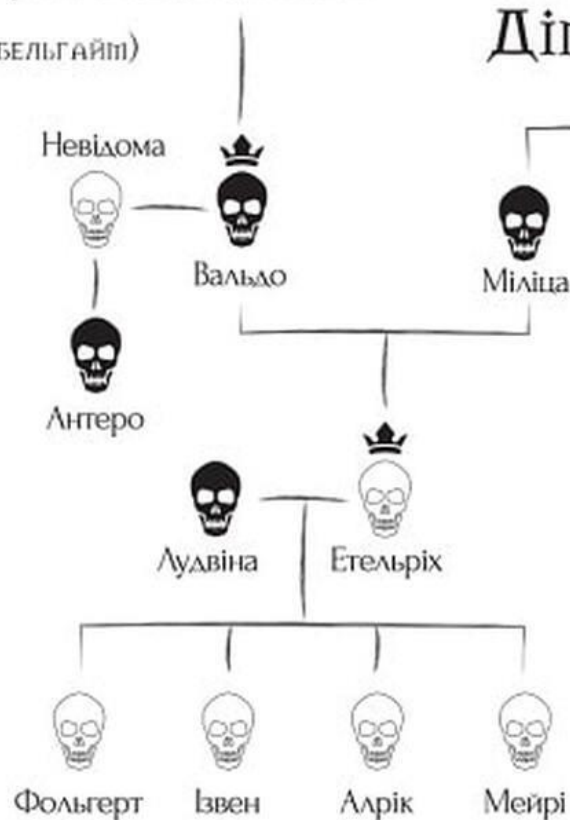

КОРОЛІВСЬКІ ДИНАСТІЇ НЕБЕЛЬГАЙМА і Великої САНЖІ

Дім Вельгетів

(Небельгайт)

Дім Авелінів

(Велика Санжа)

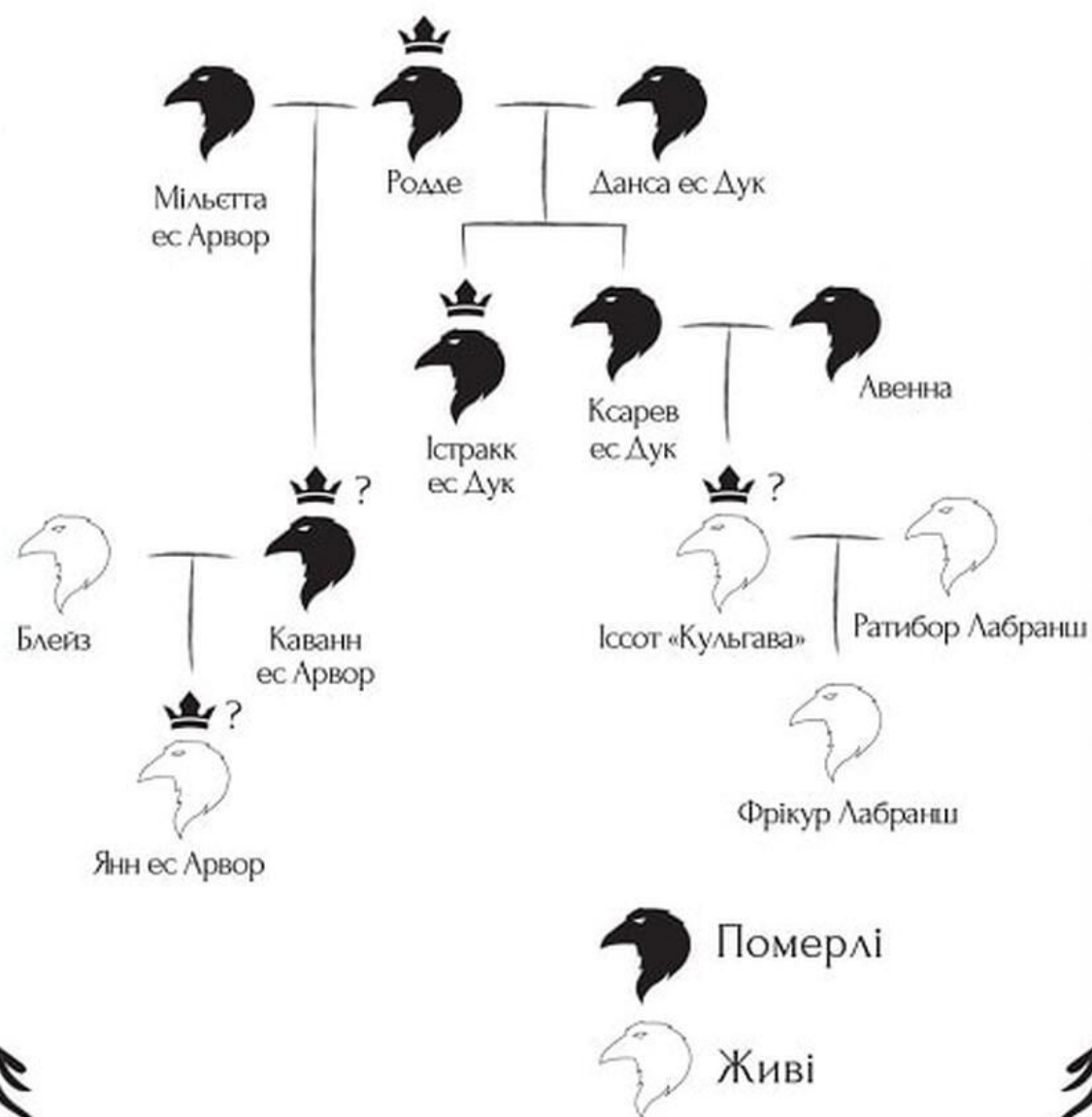

Померлі

Живі

РОДОВІД КНЯЗІВ РЕґОНСЬКИХ

РЕЛІГІЇ СВІТУ

П'ЯТИЗІР'Я

(Релігія, поширена
у Небельгаймі,
Нижньому Ретоні,
Меретей, Туллі)

ЧОТИРИЗІР'Я

(Релігія, поширена
у Великій Санжі,
Хетарії, Гонгорі,
Верхньому Ретоні)

ОДВІЧНЕ СВІТЛО

ОДВІЧНИЙ ШОРОК

ЛЕГІОНИ ПІТЬМАКІВ

ТЕМНІ ДИКІ

ТЕМНІ ЛЮТІ

ТЕМНІ ВОЛОДАРІ

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. Спадок	7
РОЗДІЛ 2. Волею Зірок	34
РОЗДІЛ 3. Честь	60
РОЗДІЛ 4. Розділені хвилиною.....	79
РОЗДІЛ 5. Запах помсти	100
РОЗДІЛ 6. Земля без сеньйорів.....	122
РОЗДІЛ 7. Чорний перев'яз і золоте пір'я	139
РОЗДІЛ 8. Хтось третій	169
РОЗДІЛ 9. Нова надія.....	190
РОЗДІЛ 10. Союзники	207
РОЗДІЛ 11. Земля Крилатих	235
РОЗДІЛ 12. Смерть — і моє право.....	278
РОЗДІЛ 13. Невільник	318
РОЗДІЛ 14. Зламани обітниці.....	340
РОЗДІЛ 15. Вибір	374
РОЗДІЛ 16. Найкращий воїн поміж птахами	397
РОЗДІЛ 17. Чорна принцеса	424
Подяка	458

РОЗДІЛ 5.

ЗАПАХ ПОМСТИ

айменше в житті Мона любила полювання. Більшість дівчат уважала це неабиякою розвагою та приводом пококетувати з чоловіками, але, за приємним збігом, Мейрі не любила полювати, тож супроводжувати її не доводилося. Та нещодавно Ізвен подарувала їй сокола, і тепер принцеса мусила виїжджати разом із гамірним королівським двором у ліси.

З вечора Мейрі, мовчазна й замислена, промовила хіба що кілька слів. Вона бавилася з ретонським горностаєм, якого назвала Руфом, але навіть не усміхалася, коли він ховався в довгому рукаві її сукні й метушливо вислизав звідти, пересуваючись зі швидкістю та грацією шовкової стрічки. Мона спробувала розпитати, але принцеса тільки похитала головою. Спочатку їй здавалося, що Мейрі захворіла після крижаного купання, але принцеса випила гарячого вина з хетарськими травами й гонгорським фруктом паквою, який, уважалося, розганяє кров і допомагає при застудах, і сказала, що почувається цілком добре. Тож бентежний настрій принцеси, вочевидь, мав інше пояснення. Пташка збила їй подушки й пішла до своєї кімнати.

землі, що будуть спалені й розграбовані, але зараз його сповнювало єдине почуття — ненависть. Хай горять. Хай горить кожна істота в цьому світі, яка підтримує Лабранша. Хай горять кляті санжійці, які стоять у нього за спиною. Ольєрова мати, Ренеа, мала слухність: з ними треба говорити мовою заліза й крові. Він убиватиме їх доти, доки вони не заберуться з Ретону, а коли вони програють, він піде з небельгаймцями далі — трощитиме їхні міста, упиватиметься їхньою кров'ю, змусить їх усіх заплатити за ту наругу, яку вчинили над ним та над його батьком! Капітан Ортон має рацію. Це вони мають померти — не він. У нього ще купа справ.

РОЗДІЛ 4.

РОЗДІЛЕНІ ХВИЛЕЮ

Янн витяг ланцюжок із перснем. Після того, що сталося під час тренування, він побоювався батьківського подарунка, але, зрештою, якби батько сумнівався в Яннові, то не віддав би йому такий потужний магічний артефакт. І все ж юнака спантеличувало те, що він майже нічого не пам'ятав, бо був одразу і собою, і цілим світом, бачив найдрібніші деталі, передчував події ще до того, як вони стануться. Янн хитнув головою та стріпнув крилами. Тоді надів перстень і заплющив очі.

Нічого не сталося. Янн вихопив меча, крутнув зап'ястком. Нічого. Він нетерпляче помотиляв рукою. Нічого.

Цей батьків подарунок був наче насмішкою — величезна неосяжна сила, доступу до якої він не мав. Чи був недостатньо розумний, аби опанувати її? Юнак залишив перстень на пальці та сховав меча, а натомість дістав лист, який йому віддали разом із подарунком.

...повідь, Янне, настане мить, коли ти дістанеш відповіді. І тоді, благаю, будь розважливим...

РОЗДІЛ 16.

НАЙКРАЩІЙ ВОЇН ПОМІЖ ПТАХАМИ

анками ставало холодніше. Хоч удень сонце ще пекло нещадно, на Ретон насувалася Пора туманів, що тут радше була порою вітрів. Янн повернувся до війська в день свого сімнадцятиліття, але думками перебував у Небельгаймі. Його страшенно гнітило те, як спішно він поїхав, не намагаючись захистити своє добре ім'я й не зустрівшись з Ізвен. Але юнак мав чіткий наказ від короля — забиратися з островів геть, і, оскільки небельгаймська армія досі складала левову частку його власної військової потуги, Яннові довелося послухатись.

Нарран ніби змертвів: кудись поділися веселі посиденьки Кенвера на замкових мурах з розпиванням вина та жбурлянням хлібних крихт, з міста навіть не долинали звуки. За сірим камінням щось відбувалося, і Янн почав непокоїтись. Ольсер розповів, що Кенвер виводив на рейди здебільшого людей, а на одній із нарад Гільдеберт запропонував викликати птаха на розмову.

